Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (femte avdelningen)

den 14 januari 2016*

”Jordbruk — Exportbidrag — Fjäderfäkött — Genomförandeförordning genom vilken exportbidraget fastställs till 0 euro — Talan om ogiltigförklaring — Rättsakt som inte medför genomförandeåtgärder — Villkoret direkt berörd — Upptagande till prövning — Artikel 3.3 i förordning (EU) nr 182/2011 — Motiveringsskyldighet — Artikel 164.3 i förordning (EG) nr 1234/2007 — Berättigade förväntningar”

I mål T-397/13,

Tilly-Sabco, Guerlesquin (Frankrike), företrätt av advokaterna R. Milchior, F. Le Roquais och S. Charbonnel,

sökande,

med stöd av

Doux SA, Châteaulin (Frankrike), företrätt av advokaten J. Vogel,

intervenient,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Bianchi och K. Skelly, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 689/2013 av den 18 juli 2013 om fastställande av exportbidrag för fjäderfäkött (EUT L 196, s. 13),

meddelar

TRIBUNALEN (femte avdelningen),

sammansatt av ordföranden A. Dittrich (referent), samt domarna J. Schwarcz och V. Tomljenović,

justitiesekreterare: handläggaren S. Bukšek Tomac,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 april 2015,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom [1]

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Tilly-Sabco, är ett bolag verksamt bland annat inom export av hela djupfrysta kycklingar till länder i Mellanöstern.

2 Sökandebolaget har i förevarande mål yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara en rättsakt genom vilken Europeiska kommissionen fastställt exportbidrag för fjäderfäkött till noll beträffande tre kategorier av hela djupfrysta kycklingar.

3 Principerna för exportbidrag regleras i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden) (EUT L 299, s. 1), i ändrad lydelse.

4 Del III, ”Handel med tredjeländer”, kapitel III, ”Export”, i förordning nr 1234/2007, innehåller ett avsnitt II, ”Exportbidrag”, som rör nämnda exportbidrag. I artikel 162 i nämnda förordning anges att i den mån som krävs för att möjliggöra export på grundval av prisnoteringar eller priser på världsmarknaden och inom de gränser som följer av avtal som ingåtts i enlighet med artikel 218 FEUF, får skillnaden mellan dessa prisnoteringar eller priser och priserna i Europeiska unionen utjämnas genom exportbidrag för fjäderfäkött.

5 Enligt artikel 164.1 i förordning nr 1234/2007 ska exportbidragen vara desamma för hela unionen. Enligt punkt 2 i denna artikel ska exportbidragen fastställas av kommissionen. Exportbidrag får fastställas med regelbundna intervall, och genom anbudsinfordran för vissa produkter. I denna punkt anges vidare att om fastställandet inte sker genom anbudsförfarande, ska den förteckning över produkter för vilka exportbidrag beviljas liksom exportbidragsbeloppet fastställas minst en gång var tredje månad.

[utelämnas]

10 I kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 689/2013 av den 18 juli 2013 om fastställande av exportbidrag för fjäderfäkött (EUT L 196, s. 13) (nedan kallad den angripna förordningen), fastställde kommissionen exportbidragen för bland annat tre kategorier av djupfryst kyckling till noll. Detta rörde produktnumren 0207 12 10 99 00, 0207 12 90 9190 och 0207 12 90 9990.

11 Exportbidraget för sex andra produkter – i huvudsak små kycklingar – som angetts i bilagan till den angripna förordningen, som fastställs till noll genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1056/2011 av den 20 oktober 2011 om fastställande av exportbidrag för fjäderfäkött (EUT L 276, s. 31), ändrades inte.

12 Enligt bilagan till den angripna förordningen avsåg de bestämmelseorter som berördes av exportbidragen särskilt länder i Mellanöstern.

13 Genom den angripna förordningen upphävdes förordning nr 360/2013 i vilken exportbidragen dessförinnan hade fastställts för den berörda sektorn.

[utelämnas]

1 — Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen funnit det vara ändamålsenligt att publicera.

Förfarandet och parternas yrkanden

17 Sökandebolaget har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 6 augusti 2013.

18 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli samma dag gav sökandebolaget in en ansökan där det i huvudsak yrkade att tribunalens ordförande skulle förordna om uppskov med verkställigheten av den angripna förordningen till dess att målet rörande huvudsaken hade avgjorts. Tribunalens ordförande biföll i beslut av den 29 augusti 2013 Republiken Frankrikes ansökan om att få intervenera i det interimistiska förfarandet till stöd för sökandebolagets yrkanden. Tribunalens ordförande avslog ansökan om interimistiska åtgärder i beslut av den 26 september 2013, Tilly-Sabco/kommissionen (T-397/13 R, EU:T:2013:502), och förklarade att frågan om rättegångskostnader skulle anstå.

19 I en handling som registrerades av tribunalens kansli den 15 november 2013 ansökte Doux SA, ett bolag verksamt bland annat inom export av hela djupfrysta kycklingar till länder i Mellanöstern, om att få intervenera till stöd för sökandebolagets yrkanden i målet rörande huvudsaken. Ordföranden på tribunalens femte avdelning biföll interventionsansökan genom beslut av den 7 april 2014.

20 Sökandebolaget begärde att intervenienten inte skulle få ta del av vissa konfidentiella uppgifter i repliken och i bilagorna. Intervenienten tillställdes endast de av sökandebolaget ingivna icke-konfidentiella versionerna av nämnda skrivelser och bilagor. Intervenienten framställde inga invändningar mot detta.

21 Intervenienten inkom med sin interventionsinlaga och kommissionen yttrade sig över denna inlaga inom den fastställda fristen. Sökandebolaget yttrade sig inte över denna inlaga inom den fastställda fristen.

22 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen att inleda det muntliga förfarandet och, som processledande åtgärd enligt artikel 64 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991, uppmana parterna att skriftligen besvara vissa frågor. Parterna efterkom denna uppmaning inom den fastställda fristen.

23 Sökandebolaget har yrkat att tribunalen ska

— förklara att talan kan tas upp till prövning,

— ogiltigförklara den angripna förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— förklara att sökandebolagets talan mot den angripna förordningen kan tas upp till prövning,

— ogiltigförklara den angripna förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— avvisa eller ogilla talan, och

— förklara att frågan om rättegångskostnaderna anstår.

Rättslig bedömning

26 Sökandebolaget har till stöd för talan anfört fem grunder. Den första grunden avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och åsidosättande av handläggningsregler. Den andra grunden avser fel i förfarandet och avsaknad av befogenhet. Den tredje grunden avser bristande motivering. Den fjärde grunden avser åsidosättande av lagstiftningen eller en uppenbart oriktig bedömning. Den femte grunden avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

27 Kommissionen har, utan att formellt göra en invändning om rättegångshinder, gjort gällande att talan ska avvisas. Kommissionen anser att sökandebolaget saknar talerätt, eftersom villkoren i artikel 263 fjärde stycket FEUF inte är uppfyllda.

I – *Upptagande till prövning*

28 Sökandebolaget har med stöd av intervenienten gjort gällande att den angripna förordningen utgör en regleringsakt som berör bolaget direkt och inte medför några genomförandeåtgärder, i enlighet med det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF. I andra hand har sökandebolaget gjort gällande att det berörs direkt och personligen av den angripna förordningen i den mening som avses i det andra fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF.

29 Tribunalen ska först pröva huruvida den angripna förordningen utgör en regleringsakt som berör sökandebolaget direkt och inte medför några genomförandeåtgärder.

A – *Huruvida den angripna förordningen utgör en regleringsakt*

30 När det gäller frågan huruvida den angripna förordningen utgör en regleringsakt i den mening som avses i det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, erinrar tribunalen om att begreppet regleringsakt i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF ska förstås så, att det avser alla rättsakter med allmän giltighet med undantag för lagstiftningsakter (dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, REU, EU:C:2013:625, punkt 61, beslut av den 6 september 2011, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, T-18/10, REU, EU:T:2011:419, punkt 56, och dom av den 25 oktober 2011, Microban International och Microban (Europe)/kommissionen, T-262/10, REU, EU:T:2011:623, punkt 21).

31 Såsom sökandebolaget har framhållit är en rättsakt allmängiltig, om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (beslut av den 8 april 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland/kommissionen, C-503/07 P, REG, EU:C:2008:207, punkt 71, och dom Microban International och Microban (Europe)/kommissionen, ovan punkt 30, EU:T:2011:623, punkt 23). I förevarande fall är den angripna förordningen allmängiltig, eftersom den syftar till att fastställa storleken på exportbidrag som är tillämpliga på en allmänt och abstrakt angiven kategori av aktörer, nämligen samtliga aktörer som exporterar de aktuella produkterna till de länder som berörs av nämnda förordning.

32 Den angripna förordningen har varken antagits i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande i den mening som avses i artikel 289.1–289.3 FEUF (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 4 juni 2012, Eurofer/kommissionen, T-381/11, REU, EU:T:2012:273, punkt 44). Den utgör därför en regleringsakt i den mening som avses i det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF.

33 Kommissionen har för övrigt medgett att den angripna förordningen är en regleringsakt.

B – *Huruvida sökandebolaget berörs direkt av den angripna förordningen*

34 Det saknas anledning att tolka begreppet direkt berörd, så som det krävs beträffande regleringsakter enligt det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, på ett annat sätt än hur detta begrepp tolkas enligt det andra fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, det vill säga beträffande rättsakter som berör en fysisk eller juridisk person ”direkt och personligen” (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Kokotts förslag till avgörande i mål Telefónica/kommissionen, C-274/12 P, REU, EU:C:2013:204, punkt 59).

35 För att villkoret direkt berörd ska vara uppfyllt krävs för det första att den påtalade åtgärden har en direkt inverkan på den enskildes rättsliga ställning och för det andra att åtgärden inte lämnar något utrymme för skönsmässig bedömning för dem till vilka den riktar sig och som ska genomföra den, vilket innebär att genomförandet ska ha en rent automatisk karaktär och följa redan av den påtalade lagstiftningen utan att några mellanliggande regler tillämpas (se dom Microban International och Microban (Europe)/kommissionen, ovan punkt 30, EU:T:2011:623, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

36 I förevarande fall har den angripna förordningen en direkt rättslig verkan på sökandebolaget, i så måtto att bolaget inte längre kan erhålla exportbidrag med ett positivt belopp för sin export av hel djupfryst kyckling till länder i Mellanöstern. Eftersom exportbidragen har fastställts till noll i den angripna förordningen lämnar förordningen inte något utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende till nationella myndigheter som är ansvariga för utbetalningen av exportbidragen. Även om ett exportbidrag hade beviljats av en nationell myndighet, skulle detta automatiskt fastställas till noll, eftersom den angripna förordningen inte lämnar något utrymme för skönsmässig bedömning för de nationella myndigheterna att fastställa ett exportbidrag till ett positivt belopp.

37 Sökandebolaget berörs således direkt av den angripna förordningen.

38 Kommissionen bekräftade för övrigt som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen att den inte bestred att sökandebolaget var direkt berört. Denna inställning noterades i förhandlingsprotokollet.

C – *Huruvida det är fråga om en akt som inte medför genomförandeåtgärder*

39 Begreppet regleringsakt som inte medför genomförandeåtgärder, i den mening som avses i det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, ska tolkas mot bakgrund av bestämmelsens syfte, vilket, såsom framgår av dess förarbeten, är att undvika att en enskild först måste åsidosätta gällande rätt för att kunna få sin sak prövad i domstol. När en regleringsakt har en direkt inverkan på en fysisk eller juridisk persons rättsliga ställning utan att det krävs några föregående genomförandeåtgärder, skulle personen i fråga riskera att stå utan effektivt domstolsskydd om den inte hade möjlighet att väcka talan direkt vid unionsdomstolen i syfte att ifrågasätta regleringsaktens rättsenlighet. Utan genomförandeåtgärder saknar nämligen fysiska och juridiska personer, även sådana som är direkt berörda av den ifrågavarande akten, möjlighet att få akten prövad i domstol med mindre än att de först bryter mot bestämmelserna i denna och sedan – inom ramen för det förfarande som inleds mot dem vid nationell domstol – gör gällande att bestämmelserna är rättsstridiga (dom av den 19 december 2013, Telefónica/kommissionen, C-274/12 P, REU, EU:C:2013:852, punkt 27).

40 Domstolen har även slagit fast att när en regleringsakt medför genomförandeåtgärder, så är domstolens prövning av att unionens rättsordning iakttas säkerställd oberoende av om genomförandeåtgärderna vidtas på unions- eller medlemsstatsnivå. Fysiska eller juridiska personer som på grund av prövningsförutsättningarna i artikel 263 fjärde stycket FEUF inte kan väcka talan direkt vid unionsdomstolen mot en unionsregleringsakt är skyddade mot att akten tillämpas på dem genom möjligheten att angripa de genomförandeåtgärder som denna medför (dom Telefónica/kommissionen, ovan punkt 39, EU:C:2013:852, punkt 28).

41 För att bedöma huruvida en regleringsakt medför genomförandeåtgärder, är det nödvändigt att utgå från vilken ställning den person har som gör anspråk på talerätt enligt det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF. Det saknar således betydelse huruvida den berörda akten medför genomförandeåtgärder i förhållande till andra enskilda. Vidare är det enbart ändamålet med talan som ska beaktas (dom Telefónica/kommissionen, ovan punkt 39, EU:C:2013:852, punkterna 30 och 31).

42 Även om det framgår av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 39 att begreppet regleringsakt som inte medför genomförandeåtgärder ska tolkas mot bakgrund av bestämmelsens syfte, vilket är att säkerställa ett effektivt domstolsskydd, innebär detta dock inte att tribunalen prövar detta begrepp enbart mot bakgrund av nämnda syfte. Det är nämligen inte möjligt att avgöra om det föreligger ett objektivt kriterium för talerätt, det vill säga villkoret att det föreligger en regleringsakt som medför genomförandeåtgärder, genom att enbart besvara frågan huruvida sökandebolaget förfogar över ett effektivt domstolsskydd.

43 Med hänsyn till hur det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF är formulerat, ska det även prövas huruvida den aktuella regleringsakten ”medför” åtgärder för dess genomförande. Detta innebär att enbart bestämmelser som unionens institutioner, organ eller byråer eller de nationella myndigheterna antar inom ramen för sin normala verksamhet kan utgöra genomförandeåtgärder i den mening som avses i denna bestämmelse. För det fall unionens institutioner, organ eller byråer eller de nationella myndigheterna inom ramen för sin normala verksamhet inte antar några bestämmelser för att genomföra regleringsakten eller för att precisera dess konsekvenser för de enskilda berörda aktörerna, kan denna regleringsakt inte anses ”medföra” genomförandeåtgärder.

44 Tribunalen framhåller att det framgår av hur det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF är formulerat att det inte är tillräckligt att regleringsakten ”kan medföra” genomförandeåtgärder, utan det är nödvändigt att den ”medför” genomförandeåtgärder.

45 Det framgår av hur det tredje fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF är formulerat i andra språkversioner av FEU-fördraget än den franska, såsom den engelska versionen (”does not entail implementing measures”) eller den tyska versionen (”keine Durchführungsmaßnahmen nach sich ziehen”) att det måste vara fråga om åtgärder som normalt följer på regleringsakten. Det är inte tillräckligt att en aktör, på ett konstlat sätt, har möjlighet att förplikta administrationen att anta en åtgärd mot vilken talan kan väckas, eftersom en sådan åtgärd inte innebär att regleringsakten ”medför” en åtgärd.

46 Tribunalen ska således undersöka huruvida myndigheterna, under normala förhållanden, kommer att vidta åtgärder för att genomföra den angripna förordningen.

47 Enligt artikel 167.1 i förordning nr 1234/2007 beviljas exportbidrag endast på ansökan och mot uppvisande av exportlicens. I artikel 4.1 i kommissionens förordning (EG) nr 612/2009 av den 7 juli 2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EUT L 186, s. 1) föreskrivs att för rätt till exportbidrag krävs uppvisande av en exportlicens med förutfastställelse av exportbidraget, utom när det gäller export av varor. Ansökan ska, såsom kommissionen har framhållit, inges till de nationella myndigheterna och exportlicensen som innehåller det i förväg fastställda exportbidraget ställs också ut av nationella myndigheter.

48 Enligt artikel 46.1 i förordning nr 612/2009 ska exportbidraget utbetalas endast på exportörens uttryckliga begäran och endast av den medlemsstat inom vars territorium exportdeklarationen mottagits.

49 De ska vidare påpekas att enligt artikel 1.2 b ii) i kommissionens förordning (EG) nr 376/2008 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser samt förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter (EUT L 114, s. 3), ska en licens uppvisas för ”[p]rodukter enligt artikel 162.1 i förordning (EG) nr 1234/2007 för vilka ett exportbidrag har fastställts, även vid export till nolltull eller när en exportavgift har fastställts”.

50 Enligt artikel 1.4 i förordning nr 376/2008 gäller dessutom att ”[n]är ett bidrag fastställts för produkter som inte anges i bilaga II del II, men en aktör inte ansöker om det bidraget, ska denne aktör, vid tillämpningen av systemet med exportlicenser och förutfastställelselicenser enligt punkt 1, inte vara skyldig att uppvisa licens för export av de aktuella produkterna”.

51 I förevarande fall är det ostridigt mellan parterna att det inte förelåg någon skyldighet att erhålla en exportlicens för de aktuella produkterna för att kunna exportera dem utan att uppbära exportbidrag.

52 Kommissionen har hävdat att även då exportbidragen fastställs till noll i en förordning, är en aktör oförhindrad att inge en ansökan om exportlicens, eftersom exportavgiften, i och med utfärdandet av en exportlicens enligt artikel 7.1 i förordning nr 376/2008, är fastställd och aktören skyddad från risken att unionen beslutar att påföra ytterligare en avgift, införa ett exportförbud eller vidta någon annan liknande åtgärd.

53 Tribunalen framhåller dock att den relevanta frågan för att avgöra om den angripna förordningen medför genomförandeåtgärder inte är huruvida det inte finns något som hindrar de berörda aktörerna från att ansöka om en exportlicens med förutfastställelse av exportbidraget, utan huruvida aktörerna under normala förhållanden kommer att inge sådana ansökningar.

54 Eftersom erhållandet av en exportlicens inte är obligatoriskt och de exportbidrag som kan fastställas under alla omständigheter kommer att fastställas till noll, kommer de berörda aktörerna, under normala förhållanden, inte att ansöka om exportlicenser med förutfastställelse av exportbidragen hos de nationella myndigheterna.

55 Risken för att en exportavgift, eller till och med ett exportförbud, införs under perioden från ansökan om en exportlicens och själva exporten, var, såsom sökandebolaget har påpekat i repliken, teoretisk för den aktuella sektorn år 2013. Med hänsyn till att de aktuella produkterna fram till och med antagandet av den angripna förordningen hade omfattats av exportbidrag till ett positivt belopp, var det nämligen inte förutsebart att kommissionen inom en nära framtid skulle införa en exportavgift eller till och med ett exportförbud. Kommissionen har för övrigt inte hävdat att det förelåg någon sådan risk.

56 Kommissionen har medgett att det inom sektorn för fjäderfä inte förekommit några ansökningar om exportlicenser sedan exportbidragen fastställts till noll i den angripna förordningen.

57 I den mån kommissionen har gjort gällande att det inom sektorerna för spannmål och socker förekommit ansökningar om exportlicenser, trots att exportbidragen fastställts till noll, påpekar tribunalen att kommissionen inte har lämnat någon närmare uppgift på grundval av vilken det går att bedöma skälen till att aktörerna i andra sektorer ingav sådana ansökningar och huruvida sektorn för fjäderfäkött var jämförbar. Kommissionen medgav för övrigt vid förhandlingen att det inte fanns några färska exempel på ett sådant agerande.

58 På grund av att exportbidragen fastställts till noll i den angripna förordningen och att det saknas skyldighet att förete en exportlicens för att kunna exportera de aktuella produkterna, kommer det, under normala förhållanden, inte att inges några ansökningar om exportlicens till nationella myndigheter. Eftersom det inte föreligger några ansökningar om exportlicenser med förutfastställelse av exportbidragen, kommer de nationella myndigheterna inte att vidta någon åtgärd för att genomföra

den angripna förordningen. Myndigheterna kommer således inte att, under normala förhållanden, vidta sådana åtgärder. Det kommer således inte att finnas någon åtgärd som preciserar vilka konsekvenser den angripna förordningen har gentemot de olika berörda aktörerna.

59 Det skulle vara konstlat att anse att den angripna förordningen medför genomförandeåtgärder enbart av den anledningen att aktörerna kan inge ansökningar om exportlicenser med förutfastställelse av exportbidragen och därigenom förplikta de nationella myndigheterna att vidta åtgärder för att genomföra den angripna förordningen, det vill säga bevilja exportbidrag som fastställts till noll. Aktörerna har nämligen inte någon anledning att agera på detta sätt, och de kommer således inte under normala förhållanden att agera på det sättet.

60 Kommissionen har medgett att det framstår som överdrivet att kräva att en aktör ska inge en ansökan om exportlicens enbart för att få till stånd en domstolsprövning. Kommissionen har även medgett, som svar på en skriftlig fråga från tribunalen, att fastställandet av exportbidragen till noll i en förordning ”i viss utsträckning” utgör en rättsakt som, under normala förhållanden, inte leder till att den nationella myndigheten antar en rättsakt för att genomföra förordningen, eftersom aktören inte har behov av någon rättsakt för att kunna exportera utan exportbidrag.

61 Kommissionen anser emellertid att den rättsakt för genomförande som normalt inte skulle efterfrågas, faktiskt hade kunnat efterfrågas i förevarande fall just för att få till stånd en domstolsprövning. Kommissionen anser att sökandebolaget skulle ha kunnat ansöka om en exportlicens som hade gett rätt till ett exportbidrag på 0 euro, och att sökandebolaget, efter att ha företett bevis för att de i licensen angivna produkterna exporterats, skulle ha kunnat väcka talan vid nationell domstol för att ifrågasätta beviljandet av ett exportbidrag som fastställts till noll, med åberopande av att den angripna förordningen är rättsstridig.

62 Det är emellertid just det förhållandet att en ansökan inges till en nationell myndighet enbart i syfte att få till stånd en domstolsprövning som medför att denna ansökan inte kommer att inges under normala förhållanden. Eftersom den nationella myndigheten inte har något annat val än att fastställa exportbidraget till noll, kan en exportör inte ha något intresse av att den nationella myndigheten under dessa förhållanden fastställer exportbidraget, förutom i syfte att ”på ett konstlat sätt” få till stånd en rättsakt mot vilken talan kan väckas.

63 Av det ovanstående följer att den angripna förordningen inte ”medför” genomförandeåtgärder.

64 Denna slutsats påverkas inte av kommissionens argument att det vore paradoxalt att frågan huruvida en talan kan tas upp till prövning ska vara beroende av storleken på exportbidragen, och att förordningen inte anses medföra genomförandeåtgärder för det fall exportbidragen fastställs till noll, medan den rättsakt som kan angripas, för det fall exportbidragen fastställs till ett belopp som är större än noll, är de genomförandeåtgärder som vidtas på nationell nivå.

65 Frågan huruvida en regleringsakt medför genomförandeåtgärder ska nämligen undersökas med beaktande av samtliga omständigheter i det enskilda fallet. Tribunalen erinrar om att det vid bedömningen av huruvida en regleringsakt medför genomförandeåtgärder är nödvändigt att utgå från den ställning som den person har som gör anspråk på talerätt (se ovan punkt 41). Det är således möjligt att en och samma förordning av vissa aktörer kan angripas vid tribunalen, på grund av att förordningen berör dem direkt och att den inte medför genomförandeåtgärder i förhållande till dessa aktörer, medan förordningen i förhållande till andra aktörer medför genomförandeåtgärder. Det är just av denna anledning inte uteslutet att en förordning i vilken exportbidragen fastställs till noll inte medför genomförandeåtgärder, medan en ”liknande” förordning i vilken exportbidragen fastställs till ett positivt belopp medför sådana åtgärder.

66 Det är således inte nödvändigt att pröva huruvida det finns fog för sökandebolagets argument, enligt vilka bolaget, även om det hade ansökt om en exportlicens med förutfastställelse av exportbidragen, under alla omständigheter inte skulle ha kunnat väcka talan vid nationell domstol mot den rättsakt som antagits på nationell nivå angående beviljandet av exportbidrag som fastställts till noll.

67 Det är inte heller nödvändigt att pröva de argument som anförts av sökandebolaget om att det berörs personligen av den angripna förordningen.

68 Av det ovanstående följer att talan kan tas upp till prövning, eftersom den angripna förordningen utgör en rättsakt som berör sökandebolaget direkt och inte medför några genomförandeåtgärder.

II – *Prövning i sak*

A – *Den första grunden: Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och av handläggningsregler*

69 Den första grunden för talan består av två delar. I den första delen görs gällande att förfarandet i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, s. 13) inte iakttagits, och i den andra delen att det föreligger en motsättning mellan det förfarande som tillämpats och de uppgifter som angetts i den aktuella rättsakten.

1. Den första delen: Huruvida kommissionen underlät att iaktta förfarandet enligt förordning nr 182/2011

70 Sökandebolaget har med stöd av intervenienten gjort gällande att kommissionen underlät att iaktta bestämmelserna i artikel 3.3 i förordning nr 182/2011, genom att överlämna förslaget till den angripna förordningen först under mötet inom förvaltningskommittén. Kommissionen tillhandahöll inte ledamöterna i förvaltningskommittén alla de uppgifter som skulle ha kunnat ”ge kommittéledamöterna faktisk möjlighet att i god tid granska utkastet till genomförandeakt och framföra sina åsikter”, i den mening som avses i artikel 3.3 i förordning nr 182/2011.

71 Kommissionen har bestritt sökandebolagets och intervenientens argument.

72 Tribunalen påpekar att sökandebolaget ursprungligen angav att den första grunden i sin helhet avsåg ett åsidosättande av handläggningsreglerna.

73 I den första delen av den första grunden har sökandebolaget dock i huvudsak gjort gällande ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter bestående i att kommissionen, när den rådgjorde med förvaltningskommittén, inte iakttog förfarandet enligt artikel 3.3 i förordning nr 182/2011. Vid förhandlingen bekräftade sökandebolaget att den första delen av den första grunden i själva verket avsåg åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, vilket antecknades i förhandlingsprotokollet.

a) Det påstådda åsidosättandet av förfarandebestämmelser

74 Enligt artikel 195 i förordning nr 1234/2007 ska kommissionen biträdas av en förvaltningskommitté. Enligt artikel 3.2 i förordning nr 182/2011 består kommittén av företrädare för medlemsstaterna och den har en företrädare för kommissionen som ordförande.

75 Artikel 3.3 förordning nr 182/2011 har följande lydelse:

”Ordföranden ska förelägga kommittén utkastet till den genomförandeakt som ska antas av kommissionen.

Utom i vederbörligen motiverade fall ska ordföranden kalla till möte tidigast 14 dagar efter det att utkastet till genomförandeakt och utkastet till dagordning översänts till kommittén. Kommittén ska yttra sig över utkastet till genomförandeakt inom en tidsfrist som ordföranden får fastställa med hänsyn till hur brådskande frågan är. Tidsfristerna ska vara proportionella och ge kommittéledamöterna faktisk möjlighet att i god tid granska utkastet till genomförandeakt och framföra sina åsikter.”

76 I enlighet med kommissionens uppgifter avlöpte samrådsförfarandet med förvaltningskommittén på följande sätt. Den 16 juli, det vill säga två dagar innan mötet i förvaltningskommittén, skickade kommissionen genom ett e-postmeddelande till ledamöterna i förvaltningskommitté en handling kallad ”EU Market situation for poultry” (Situationen på fjäderfämarknaden i unionen, nedan kallad den handling som ingavs till förvaltningskommittén).

77 Under förmiddagen då mötet i förvaltningskommittén hölls, det vill säga den 18 juli 2013, höll kommissionen en genomgång av situationen på fjäderfämarknaden. På eftermiddagen då mötet fortsatte, efter klockan 13.00, höll kommissionen en genomgång av den angripna förordningen för förvaltningskommittén. Det var fråga om en standardförordning i vilken enbart sifferuppgifterna hade uppdaterats. Det var närmare bestämt en kopia av den tidigare förordningen om fastställande av exportbidrag i vilken uppgifterna om storleken på exportbidragen hade strukits över med blyerts.

78 Därefter genomfördes en omröstning om förslaget till den angripna förordningen. Generaldirektören för generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdens utveckling genomförde formaliteterna för självcertifiering samma dag, klockan 15.46, för att den angripna förordningen skulle kunna offentliggöras nästa dag i Europeiska unionens officiella tidning, i syfte att förordningen skulle träda i kraft och tillämpas omedelbart.

79 Kommissionen har vidare förklarat att den har följt samma tillvägagångssätt för fastställande av exportbidrag sedan år 1962.

80 Kommissionen har vidare framhållit att förfarandet och fristerna inte hade ifrågasatts av medlemsstaterna i förevarande fall.

81 Kommissionen har hävdat att de underliggande skälen för detta tillvägagångssätt är att undvika läckor, störningar på marknaden och spekulationer som kan äventyra unionens finansiella intressen. Kommissionen har påpekat att skälet till att åtgärdsförslaget distribueras efter klockan 13.00 är att en ansökan om exportlicens, enligt artikel 16 i förordning nr 376/2008, måste lämnas in senast klockan 13.00 för att den ska anses ha inkommit samma dag. Kommissionen anser att detta tillvägagångssätt är absolut väsentligt. Om aktörerna i förväg kände till en eventuell minskning av exportbidragen skulle de, genom förutfastställelse av exportbidrag, kunna tjäna mycket stora belopp till följd av ren spekulation, vilket skulle vara till skada för unionens budget och medföra stora störningar på marknaderna. Kommissionen har även gjort gällande att aktörerna underrättas om åtgärderna före offentliggörandet genom att olika branschorganisationer kontaktar sina nationella administrationer.

82 Sökandebolaget anser att kommissionens argument inte gör det berättigat att först under mötet överlämna förslaget till den angripna förordningen och att det inte kan presumeras att det finns risk för läckor.

83 Det ska således undersökas huruvida kommissionens tillvägagångssätt vid antagandet av den angripna förordningen är förenligt med reglerna i artikel 3.3 i förordning nr 182/2011.

84 Tribunalen ska inledningsvis pröva frågan huruvida förordning nr 182/2011 i princip medger att ett förslag till förordning kan överlämnas till förvaltningskommittén i samband med dess sammanträde.

85 I artikel 3.3 andra stycket första meningen i förordning nr 182/2011 anges att ”[u]tom i vederbörligen motiverade fall” ska ett sammanträde i förvaltningskommittén hållas tidigast 14 dagar efter det att utkastet till genomförandeakt översänts till kommittén.

86 Det är således möjligt att göra undantag från regeln att förslag till förordning ska överlämnas 14 dagar före dagen för mötet i förvaltningskommittén, utan att det i förordning nr 182/2011 anges någon minimifrist som ska iakttas. På grund av formuleringen ”[u]tom i vederbörligen motiverade fall” i inledningen av den första meningen i artikel 3.3 andra stycket i förordning nr 182/2011, utgör denna mening inte hinder för att förslaget till förordning överlämnas under mötet.

87 I artikel 3.3 andra stycket andra meningen i förordning nr 182/2011 anges att förvaltningskommittén ska yttra sig över utkastet till genomförandeakt ”inom en tidsfrist som ordföranden får fastställa med hänsyn till hur brådskande frågan är”. Vid förhandlingen hävdade sökandebolaget i huvudsak att det följer av denna formulering att en frist alltid måste fastställas och att fristen inte får reduceras till intet, vilket innebär att förslaget till förordning som ska antas inte får överlämnas under mötet.

88 Tribunalen framhåller, i likhet med vad kommissionen har påpekat, att även om det förslag som ska antas överlämnas under mötet, har ledamöterna i förvaltningskommittén alltid ”en stund” på sig för att undersöka texten. Även om förslaget till förordning överlämnas under mötet, sker omröstningen nämligen inte samtidigt med överlämnandet av förslaget, utan det sker alltid efter att viss tid förflutit, från åtminstone några minuter till en kvart eller mer. Att förslaget överlämnas under mötet betyder således inte att det inte finns någon frist alls för förvaltningskommittén att yttra sig över det.

89 Artikel 3.3 andra stycket tredje meningen i förordning nr 182/2011, enligt vilken ”[t]idsfristerna ska vara proportionella och ge kommittéledamöterna faktisk möjlighet att i god tid granska utkastet till genomförandeakt och framföra sina åsikter”, utgör inte heller hinder för att förslaget till förordning överlämnas under mötet. När en tidsfrist på några minuter, eller i förekommande fall någon kvart eller mer – från överlämnandet av förslaget till förordning till förvaltningskommittén och själva omröstningen – är tillräcklig för att ge ledamöterna i kommittén en faktisk möjlighet att granska utkastet till genomförandeakt och framföra sina åsikter, kan nämligen en sådan frist vara ”proportionerlig” i den mening som avses i artikel 3.3 andra stycket tredje meningen i förordning nr 182/2011.

90 Formuleringen som innebär att ledamöterna i förvaltningskommittén ska ha möjlighet att undersöka förslaget ”i god tid”, ska tolkas mot bakgrund av det förhållandet att fristen, enligt samma bestämmelse ska vara ”proportionerlig”. Formuleringen ”i god tid”, betyder inte nödvändigtvis att förslaget till förordning ska överlämnas till förvaltningskommittén före dagen för sammanträdet. När en frist på några minuter, eller i förekommande fall en kvart eller mer, anses vara ”proportionerlig” med hänsyn till omständigheterna, kan ett sådant överlämnande anses utgöra ett överlämnande som skett ”i god tid” i den mening som avses i artikel 3.3 andra stycket tredje meningen i förordning nr 182/2011.

91 Av det ovanstående följer att artikel 3.3 i förordning nr 182/2011 i princip inte utgör hinder för att ett förslag till förordning överlämnas under mötet.

92 Det ska således undersökas om det vid antagandet av den angripna förordningen förelåg tillräckliga skäl för att inte iaktta fristen på 14 dagar, vilken ska iakttas ”[u]tom i vederbörligen motiverade fall”, och huruvida överlämnandet under mötet i förvaltningskommittén i förevarande fall gav ledamöterna i kommittén en faktisk möjlighet att granska utkastet till genomförandeakt och framföra sina åsikter.

93 Tribunalen erinrar om att kommissionen genom ett e-postmeddelande till ledamöterna i förvaltningskommittén hade skickat den handling som ingavs till förvaltningskommittén, det vill säga en redogörelse för situationen på fjäderfämarknaden, två dagar före mötet. Denna handling, som sökandebolaget har ingett i bilaga till ansökan, gjorde det möjligt för medlemsstaterna att få kännedom om situationen på marknaden och att bilda sig en egen uppfattning om situationen. Med hänsyn till innehållet i denna handling var den tid som förflöt mellan avsändandet av handlingen och datumet för mötet tillräcklig för att ledamöterna i förvaltningskommittén på ett ändamålsenligt sätt skulle få kännedom om innehållet i handlingen, bilda sig en uppfattning om situationen på marknaden och förbereda eventuella frågor angående detta till kommissionen som kunde ställas vid förvaltningskommitténs möte. Det ska framhållas att det i artikel 3.3 i förordning nr 182/2011 inte föreskrivs någon särskild tidsfrist för att avsända sådana handlingar. Den tidsfrist på 14 dagar som anges i artikel 3.3 andra stycket i förordning nr 182/2011 avser nämligen enbart överlämnandet av utkastet till genomförandeakt och utkastet till dagordning.

94 Det ska vidare framhållas att det följer av bilaga 9 till ansökan att kallelsen och dagordningen inför mötet i förvaltningskommittén den 18 juli 2013 är daterade den 3 juli 2013. Sökandebolaget har inte påstått att fristen på 14 dagar mellan överlämnandet av dagordningen och dagen för mötet i förvaltningskommittén, vilken föreskrivs i artikel 3.3 andra stycket i förordning nr 182/2011, inte har iakttagits i förevarande fall.

95 Ledamöterna i förvaltningskommittén hade från och med erhållandet av dagordningen för förvaltningskommittén kännedom om att situationen på marknaden för fjäderfäkött och ägg skulle presenteras under förmiddagsdelen av mötet och att förvaltningskommittén efter klockan 13.00 skulle ges tillfälle att yttra sig över ett förslag till förordning om fastställande av exportbidrag för fjäderfäsektorn. Denna omständighet innebar att ledamöterna i förvaltningskommittén gavs tillräckligt med tid för att, om de så önskade, ta kontakt med de berörda aktörerna eller branschorganisationerna för att förhöra sig om deras ståndpunkt angående situationen på marknaden och den nivå på exportbidragen som de ansåg vara lämplig, eller att ta reda på uppgifter angående situationen på marknaden genom offentligt tillgängliga källor.

96 Kommissionens presentation av situationen på marknaden, som ägde rum under förmiddagsdelen av mötet i förvaltningskommittén den 18 juli 2013, gav medlemsstaterna möjlighet att utbyta ståndpunkter och att begära förtydliganden från kommissionen angående situationen på marknaden.

97 Slutligen överlämnade kommissionen förslaget till den angripna förordningen under eftermiddagsdelen av detta möte. När det gäller detta förslag, erinrar tribunalen om att det var fråga om en standardförordning i vilken enbart sifferuppgifterna hade uppdaterats (se ovan punkt 77). Det framgår av bilaga 10 till ansökan att förslaget till den angripna förordningen, såsom det överlämnades till förvaltningskommittén, var en kopia av den tidigare förordningen, i vilken de nya föreslagna exportbidragsbeloppen hade angetts genom en handskriven anteckning. Det framgår vidare av denna handling att, förutom uppdateringen av exportbidragsbeloppet, endast rent formella ändringar hade gjorts, såsom en uppdatering av datumet och numret på förordningen.

98 De enda uppgifter som tillfördes under eftermiddagsdelen av mötet den 18 juli 2013, förutom de uppgifter som ledamöterna i förvaltningskommittén hade kännedom om, var således de exakta exportbidragsbelopp som föreslogs av kommissionen. Det var således inte nödvändigt att den frist som fastställdes av förvaltningskommitténs ordförande skulle vara tillräckligt lång för att medge en granskning av texten i förordningen, utan enbart för att ta del av uppgiften att det belopp som föreslogs av kommissionen var noll och för att bilda sig en uppfattning om detta förslag.

99 Med hänsyn till att ledamöterna i förvaltningskommittén hade tillräckligt med tid före mötesdagen för att bilda sig en uppfattning om situationen på marknaden, och att situationen på marknaden dessutom varit föremål för en genomgång under förmiddagsdelen av mötet, får det anses ha varit möjligt för ledamöterna att genast framföra sin ståndpunkt angående kommissionens förslag att fastställa exportbidragen till noll.

100 Det fanns vidare ingenting som hindrade medlemsstaterna från att begära ytterligare förklaringar från kommissionen och att uppmana den att närmare motivera sitt förslag att fastställa exportbidragen till noll. Medlemsstaterna hade även möjlighet att begära ordet för att förklara för övriga ledamöter i förvaltningskommittén att de ansåg att ett sådant fastställande till noll inte var motiverat med hänsyn till situationen på marknaden. Sökandebolaget har inte påstått att någon ledamot i förvaltningskommittén begärde att få delta i diskussionen och att han eller hon hindrades på grund av att det inte fanns tillräckligt med tid. Kommissionen har framhållit att den inte inskränkte den tid under vilken medlemsstaterna fick yttra sig och att den som vanligt besvarade samtliga frågor som ställdes.

101 Det ska vidare, i likhet med vad kommissionen har hävdat utan att härvid motsägas av sökandebolaget, påpekas att ingen av ledamöterna i förvaltningskommittén framförde någon invändning mot att förslaget till den angripna förordningen överlämnades först under mötet eller mot tidsfristen mellan överlämnandet av förslaget till den angripna förordningen och kommitténs omröstning om förslaget.

102 Vid förhandlingen hävdade sökandebolaget att när medlemsstaterna erhöll uppgifterna angående situationen på marknaden två dagar före mötet i förvaltningskommittén, hade de med hänsyn till utvecklingen på marknaden kunnat få uppfattningen att kommissionen skulle föreslå att exportbidragen skulle bibehållas på samma nivå som i den tidigare förordningen. Enligt sökandebolaget innebar tillägget av siffran noll under mötet i förvaltningskommittén en fullständig ändring av grundförutsättningarna.

103 Tribunalen påpekar härvid att om en ledamot i förvaltningskommittén mot bakgrund av den redogörelse av situationen på marknaden som överlämnats två dagar före mötet anser att utvecklingen av situationen på marknaden inte motiverar någon ändring av exportbidragen, och ledamoten under eftermiddagsdelen av mötet i förvaltningskommittén får kännedom om att kommissionen föreslår att fastställa exportbidragsbeloppet till noll, har han eller hon i enlighet med artikel 3.4 i förordning nr 182/2011 möjlighet att föreslå ändringar och bland annat föreslå att det exportbidragsbelopp som fastställts i den tidigare förordningen ska lämnas oförändrat.

104 Även om sökandebolaget har hävdat att medlemsstaterna inte getts någon tid att samordna sina ståndpunkter, har bolaget inte påstått att någon medlemsstat invände mot att förslaget till förordning gick till omröstning. Det ska framhållas att det ankommer på medlemsstaterna och inte på sökandebolaget att besluta om de har behov av mer tid för samordning sinsemellan. Varje medlemsstat hade dessutom möjlighet att begära ordet och att förklara för övriga medlemsstater varför den ansåg att det inte var motiverat att fastställa exportbidragen till noll och därigenom uppmana övriga medlemsstater att rösta mot förslaget till den angripna förordningen.

105 Sökandebolaget anser att det förhållandet att generaldirektören för generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdens utveckling kunde genomföra en självcertifiering redan klockan 15.46 samma dag visar att några verkliga diskussioner angående exportbidragen inte ägde rum.

106 Tribunalen konstaterar härvid att sökandebolaget inte kan kräva att ledamöterna i förvaltningskommittén avsätter viss tid för diskussioner.

107 Det ankommer på kommissionen att redogöra för situationen på marknaden och att ge ledamöterna i förvaltningskommittén tillfälle att ställa frågor och framföra sin åsikt angående förslaget till genomförandeförordning. När få medlemsstater önskar ställa en fråga eller begära ordet för att yttra

sig, kan diskussionerna avslutas mycket snabbt. Detta innebär inte att ledamöterna i förvaltningskommittén inte haft faktisk möjlighet att framföra sina åsikter i den mening som avses i artikel 3.3 i förordning nr 182/2011. Tribunalen erinrar vidare om att situationen på marknaden hade presenterats och diskuterats under förmiddagsdelen av mötet i förvaltningskommittén och att det enbart var den exakta storleken på de av kommissionen föreslagna exportbidragen som diskuterades under eftermiddagen.

108 Av det ovanstående följer att fristen mellan överlämnande av förslaget till den angripna förordningen och tidpunkten för omröstningen var tillräcklig för att ledamöterna i förvaltningskommittén skulle ha verklig möjlighet att granska nämnda förslag och framföra sina åsikter.

109 Tribunalen erinrar vidare om att tidsfristen för förvaltningskommitténs yttrande enligt artikel 3.3 andra stycket andra meningen i förordning nr 182/2011 fastställs av kommitténs ordförande med hänsyn till hur brådskande frågan är.

110 Vid förhandlingen gjorde sökandebolaget i huvudsak gällande att i motsats till situationen i målet som avgjordes genom dom av den 14 januari 1987, Tyskland/kommissionen (278/84, REG, EU:C:1987:2), som åberopats av kommissionen, förelåg det i förevarande fall inte någon väsentlig störning på marknaden som hade kunna motivera att förslaget till den angripna förordningen överlämnades först under mötet.

111 Det ska härvid konstateras att kommissionen visserligen inte har hävdat att ärendet var brådskande i den meningen att situationen på marknaden var sådan att den krävde en omedelbar ändring av exportbidragen. En sådan situation hade för övrigt gjort det möjligt för kommissionen, i enlighet med artikel 164.2 i förordning nr 1234/2007, att ändra exportbidragen mellan två fastställandeperioder, och detta utan hjälp av förvaltningskommittén.

112 Genom den angripna förordningen genomförde kommissionen ett periodiskt fastställande av exportbidragen, och det förhållandet att kommissionen den 3 juli 2013 införde denna punkt på dagordningen för mötet den 18 juli 2013 visar att kommissionen inte ansåg det vara särskilt brådskande att ändra exportbidragen.

113 Det föreligger däremot, såsom kommissionen har framhållit, inte någon motsättning i det periodiska fastställandet av exportbidragen och det förhållandet att det på dagen för detta fastställande finns ett behov av en snabb åtgärd och särskild skyndsamhet.

114 Det framgår av formuleringen i artikel 3.3 andra stycket andra meningen i förordning nr 182/2011 att det ankommer på ordföranden för förvaltningskommittén, det vill säga på en företrädare för kommissionen, att besluta om ett skyndsamt förfarande. Tribunalens prövning är begränsad till en prövning av om det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller om det har förekommit maktmissbruk (se, för ett liknande resonemang, dom Tyskland/kommissionen, ovan punkt 110, EU:C:1987:2, punkt 13).

115 Tribunalen konstaterar att det förfarande som kommissionen tillämpat är avsett att undanröja risken för eventuella läckor. Överlämnandet av förslaget till förordning innehållande sifferuppgifterna först efter klockan 13.00 den dag då förvaltningskommittén genomför omröstningen och antar den angripna förordningen gör det möjligt att undanröja risken för att en aktör, efter att ha fått kännedom om att kommissionen avser att föreslå en minskning av exportbidragen, kan inge ansökningar om exportlicens med förutfastställelse av exportbidragen, på vilka de tidigare exportbidragen kommer att vara tillämpliga. Såsom kommissionen har förklarat, har kommissionen ett berättigat intresse av att undvika spekulationer som kan skada unionens finansiella intressen. Det förfarande som tillämpats av kommissionen garanterar att den förordning genom vilken de nya exportbidragen fastställs kan träda i

kraft dagen efter mötet i förvaltningskommittén, och att den föreslagna storleken på bidragen överlämnas först vid den tidpunkt då någon ansökan om exportbidrag, med giltig verkan den aktuella dagen, inte längre kan inges.

116 Det ska vidare konstateras att kommissionen, som svar på en skriftlig fråga angående dess normala praxis, har påpekat att dess tjänstemän i allmänhet överlämnar förslaget angående storleken på exportbidragen till ledningen först två dagar före mötet i förvaltningskommittén och att ledningens beslut i allmänhet fattas dagen före mötet i förvaltningskommittén. Av denna anledning kunde kommissionen inte skicka förslaget till den angripna förordningen innehållande de föreslagna beloppen samtidigt som den skickade förslaget till den angripna förordningen, eftersom kommissionen själv ännu inte fattat något beslut angående de belopp som skulle komma att föreslås. Kommissionen har ett berättigat intresse av att se till att den beaktar de allra senaste tillgängliga uppgifterna fram till och med dagen före mötet i förvaltningskommittén även när den genomför en periodisk fastställelse av exportbidragen. Det framgår av den handling som ingavs till förvaltningskommittén att kommissionen beaktade de allra senaste uppgifterna. Denna handling innehåller en tabell angående exportlicenser för veckan den 8 till den 14 juli 2013, vilken visar att en uppdatering av uppgifterna gjordes några dagar före mötet i förvaltningskommittén.

117 Kommissionens val att själv anta sitt beslut angående förslaget om fastställande av storleken på exportbidragen först dagen före mötet i förvaltningskommittén kan inte kritiseras. Sökandebolaget har för övrigt inte gjort gällande att kommissionen borde ha fattat sitt eget beslut angående förslaget tidigare.

118 Det ska vidare påpekas att det skulle ha varit meningslöst att överlämna förslaget till den angripna förordningen utan de föreslagna beloppen. Eftersom den angripna förordningen nämligen var en standardförordning i vilken enbart sifferuppgifterna hade uppdaterats, kände medlemsstaterna redan i förväg till texten i den angripna förordningen, utom vad avser storleken på exportbidragen.

119 Fristen för förvaltningskommitténs yttrande var således proportionerlig och kommissionens bedömning angående behovet av skyndsamhet kan inte anses vara uppenbart oriktig eller utgöra maktmissbruk.

120 Av det ovanstående följer att kommissionen inte åsidosatte artikel 3.3 i förordning nr 182/2011.

[utelämnas]

B – *Den andra grunden: Fel i förfarandet och avsaknad av befogenhet [utelämnas]*

201 När det gäller argumentet att kommissionens arbetsordning inte formellt föreskriver att en vidaredelegation som meddelats år 2004 fortfarande är giltig år 2013, eftersom den som delegerar en befogenhet och den som bemyndigats inte är desamma, gör tribunalen följande bedömning.

202 Ett bemyndigande eller en vidaredelegation meddelas inte en fysisk person, utan en person som innehar en tjänst, det vill säga en ledamot av kommissionen med ansvar inom ett visst område eller en generaldirektör för ett visst generaldirektorat. Ett sådant bemyndigande fortsätter att gälla för det fall den person som innehar tjänsten ersätts.

203 I motsats till vad sökandebolaget tycks göra gällande, är det inte nödvändigt att kommissionens arbetsordning uttryckligen föreskriver att en vidaredelegation ska fortsätta att gälla efter det att den person som delegerats befogenheten eller erhållit bemyndigandet har ersatts med andra personer. Möjligheten att besluta om bemyndigande eller en vidaredelegation avser nämligen att avlasta kommissionsledamöternas kollegium eller den aktuella kommissionsledamoten när det gäller beslut som kräver en åtgärd från kommissionsledamöternas kollegium eller den aktuella kommissionsledamoten. Beslutet att meddela ett bemyndigande eller en vidaredelegation syftar till att

fördela befogenheterna inom kommissionen och det är inte fråga om något bevis på förtroende för en viss fysisk person. Om det inte föreligger något specifikt beslut om motsatsen, meddelas inte någon befogenhet *ad personam*. Besluten om bemyndigande och vidaredelegation i förevarande fall avser den kommissionsledamot som är ansvarig för jordbruk och landsbygdens utveckling samt generaldirektören för generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdens utveckling och inte vissa namngivna personer.

[utelämnas]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (femte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Tilly-Sabco ska bära sina rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna i det interimistiska förfarandet.

3) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna i det interimistiska förfarandet.

4) Doux SA ska bära sina rättegångskostnader.

5) Republiken Frankrike ska bära sina rättegångskostnader i egenskap av intervenient i det interimistiska förfarandet.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 januari 2016.

Underskrifter